JØRN LIER HORST

VINTERLUKKET

PÅ DANSK VED
RASMUS BJØRGMOSE

FORLAGET PUNKTUM

Vinterlukket
Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS 2011 [All rights reserved.]
Copyright dansk udgave 2012 © Forlaget Punktum

Originaltitel: Vinterstengt
Oversat af Rasmus Bjørgmose
Omslag: Stoltze Design
Bogen er sat hos Pamperin & Bech Grafisk
og trykt hos Nørhaven A/S

Denne bog er fiktion, og bortset fra historiske fakta er enhver lighed
med virkelige personer, levende eller døde, helt tilfældig.

ISBN: 978-87-92621-76-4
1. udgave, 1. oplag
Printed in Denmark, 2012

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copy-Dan,
og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Forlaget Punktum ApS
Ny Østergade 10, 2. th
1101 København K
www.forlagetpunktum.dk

Denne oversættelse har fået støtte fra Nordisk Ministerråd

norden
Nordisk Ministerråd

·1·

Tågen drev ind fra havet i spredte totter. Den blev liggende som damp over den våde asfalt og tegnede små glorier rundt om gadelygterne.

Ove Bakkerud kørte med én hånd på rattet. Mørket lukkede landskabet til omkring ham.

Han kunne godt lide denne tid på året, før bladene faldt. Den sidste tur ned til sommerhuset i Stavern, for at sømme skodderne til foran vinduerne, hale båden på land og lukke af for vinteren. Det var noget, han så frem til hele sommeren. Det var hans helligdage. Selve arbejdet tog ikke mere end et par timer en søndag eftermiddag. Resten af tiden var hans.

Han sænkede farten, drejede af fra hovedvejen og kørte ind på den knasende grusvej. Lyset fra billygterne gled hen over hækken af hybenroser langs indkørslen hen til parkeringspladsen. Uret på instrumentbrættet lyste 21:37, inden han slog tændingen fra, stod ud af bilen og indåndede den friske, salte havluft. Bølgerne, der slog ind mod land, lød som en fjern torden.

Regnen var holdt op, og nu kom vinden i kraftige stød og opløste tågen. Lyskeglen fra fyret ude på Tvistein strejfede regelmæssigt ind over land og fik de regnvåde kystklipper til at glitre.

Han trak jakken tættere om sig, gik bag om bilen og løftede poserne med madvarer ud af bagagerummet. Han glædede sig til en blodig bøf i aften, og spejlæg og bacon til morgenmad. Mandfolkemad. Han stak den ledige hånd i lommen for at forsikre sig om, at nøglen lå der og begyndte at gå op ad stien mod sommerhuset på klippeknuden. En lille stigning, og hele havet lå foran ham. Det var mørkt, men han kunne føle det store udsyn. Det fyldte ham altid med en egen ro.

Det havde bare været en enkel, rødmalet bjælkehytte, da familien købte den for snart 20 år siden, uisoleret og med rådskader. Så snart de havde haft penge til det, havde han revet hele hytten ned og genopført den på det gamle fundament. Lidt efter lidt havde han og hans kone skabt

deres eget paradis. Lige fra de første år, da han brugte al sin ledige tid til byggearbejdet, var det blevet et sted, hvor han kunne sænke skuldrene, puste ud, koble fra. Et sted, hvor klokken var uden betydning, hvor tiden gik sine egne veje, alt efter vejr og vind og forgodtbefindende.

Han satte bæreposerne fra sig på skiferfliserne foran sommerhuset og fandt nøglerne frem. Lyset fra fyret ramte ydervæggen af huset og forsvandt igen. Ove Bakkerud følte sine årer fryse til is og holdt vejret. Hans højre hånd strammede grebet om nøgleknippet. Han blev tør i munden, og gåsehuden bredte sig ned over hans arme og i nakken.

Lyskeglen fra fyret strøg forbi igen, som for at bekræfte det, han havde fået et glimt af. Døren stod på klem. Karmen var smadret, og låsen lå på jorden.

Han så sig omkring, men kunne ikke se andet end mørke. Henne i kratskoven var der en lyd, en gren, der knækkede. Fra et sted længere borte kunne han høre en hund gø. Så blev der stille. Der var kun vinden, som raslede i de visne blade, og bølgerne, som slog ind mod stranden.

Ove Bakkerud tog et par skridt frem, tog fat øverst i døren og trak den op. Så famlede han sig frem til lyskontakten og tændte lyset udenfor og lyset i loftet i gangen indenfor.

Han og hans kone havde snakket om, at sådan noget kunne ske. Han havde læst i aviserne om drengebander, der brød ind og raserede indboet, og om mere professionelle bander, der ryddede hele sommerhusområder på jagt efter værdigenstande. Alligevel havde han svært ved at tro på det, han nu oplevede. Det føltes som en krænkelse af stedet. Af deres sted.

Det var stuen, det var gået værst ud over. Skuffer og skabe var åbnet, og indholdet lå spredt rundtomkring på gulvet. Knuste glas og tallerkener, alle sofapuderne lå smidt omkring og alt, hvad der var salgbart, var borte. Den nye fladskærm, musikanlægget og rejseradioen. Skabet, hvor de opbevarede vin og spiritus, var tomt. Det eneste, der stod tilbage, var en halvtom flaske cognac.

Han bøjede sig ned og samlede flaskeskibet op. Det plejede at stå på pejsehylden, men lå nu på gulvet med en stor revne i glasset. To af masterne på det spinkle sejlskib var brækket. Han huskede alle de timer, han havde siddet og set på sin farfars grove fingre og på, hvordan de på mirakuløs vis fik de små dele til at blive til et rigtigt skib. Og han huske-

de øjeblikket, da skibet var på plads inde i flasken, og hans farfar havde trukket i trådene, der fik masterne til at rejse sig.

Stemmen rystede, da han ringede til politiet og præsenterede sig.

"Hvornår var du sidst i sommerhuset?" ville den vagthavende betjent vide.

"For to uger siden."

"Så indbruddet er sket på et eller andet tidspunkt efter den 19. september?"

Ove Bakkerud så sig omkring blandt tyvenes hærgen. Han følte sig pludselig helt tom.

"Ved du, om de har været i flere sommerhuse?" ville betjenten vide.

"Nej," svarede Ove Bakkerud og kiggede ud ad vinduet. Der var lys nede i Thomas Rønningens sommerhus. "Jeg er lige kommet."

"Vi kan få en patrulje til at komme ud og se på det i morgen," fortsatte den vagthavende. "I mellemtiden er det bedst, hvis du rører mindst muligt ved det."

"I morgen? Men …"

"Kan du træffes på det her nummer, så vi kan ringe til dig, når vi har en ledig bil?"

Han åbnede munden for at protestere, forlange, at politiet skulle rykke ud med hunde og efterforskere, men han tav. Han bed det i sig, takkede for hjælpen og afsluttede samtalen.

Hvor skulle han begynde? Han gik ud i køkkenet og hentede kost og fejeblad. Så kom han i tanker om betjentens formaning om at lade gerningsstedet stå uberørt. Han lagde det fra sig og blev stående ved vinduet og kiggede ned på nabohuset.

Han undrede sig over, at lyset dernede var tændt. Thomas Rønningen var ikke så tit derude om efteråret. Med et stort talkshow hver fredag, havde han nok at gøre. Alligevel havde han taget sig tid til at fejre sæsonpremiere i august. Da havde Rønningen og han siddet foran udendørspejsen med hver sin cognac, og Rønningen havde fortalt historier om alt det, som foregik i kulisserne både før, under og efter en udsendelse.

En skygge strøg fordi de store, oplyste stuevinduer dernede. Indbrudstyvene kunne have været der også. Ja, han ville tro, at de stadig var der. Han gik med raske skridt hen til døren og greb i farten lommelygten,

som stod urørt på sin faste plads. Måske ville politiet prioritere anderledes, hvis de hørte, at Thomas Rønningen også var ramt.

Stien ned mod havet bugtede sig mellem tæt småkrat og krogede fyrretræer med tætte grene. Lygten oplyste blankslidte trærødder og rullesten, men lyset forhindrede ikke, at han rev sig på fyrrenåle og kviste.

Der var lys i sommerhusets vinduer, men på denne side var vinduerne placeret for højt til, at han kunne se ind.

Han lod lygten vandre hen over terrænet, før han gik hen mod trappen op til indgangsdøren. Vinden tog et tag i døren og slog den over mod rækværket på verandaen. En intens følelse af uro greb ham og sendte bølger af gysen ned over nakken og ryggen. Han blev klar over, at han ikke havde noget at forsvare sig med.

Lyset fra lygten ramte dørkarmen. Den havde de samme spor efter indbrudsværktøj som hans egen, men der var alligevel noget, der var anderledes.

Op over dørfyldningen var der pletter af blod.

·2·

Det havde været en lang dag.

William Wisting sad foroverbøjet i sofaen med øjnene rettet mod nøglen, som lå på bordet foran ham. Den var irret, det var længe siden, den havde været i brug.

Så rejste han sig og gik hen over stuegulvet. Udenfor lå der rester af regnvejret som små, tætte dråber på vinduesruderne. Nede i Stavern banede et udrykningskøretøj sig vej gennem gaderne. De blå blink skar sig rytmisk gennem mørket, og det var umuligt at se, om det var en politibil eller en ambulance. Han fulgte lyset med blikket, indtil det forsvandt ud ad Helgeroa-vejen. Så vendte han sig om og fandt en flaske frem fra hjørneskabet. Så vidt han kunne se, var den spansk. Årstallet 2004 stod med guldbogstaver på etiketten. Det var en flaske, han havde fået efter at have holdt et foredrag for Handelsforeningen sidste efterår, mente han at kunne huske. Den så dyr ud og havde sikkert ikke taget skade af at ligge. Han var glad for vin, men havde aldrig haft tid eller interesse nok til at sætte sig ind i druetyper, producenter, vindistrikter, hvad der passede til maden, eller hvilken slags vin, der kunne drikkes alene. Det var nok at genkende en god vin, når han smagte på den.

"Baron de Oña?" læste han højt og så hen mod sofaen.

Suzanne smilede og nikkede til ham. Han smilede tilbage. Hun var kommet ind i hans liv for to år siden og havde indtaget en stor plads i det. For en uge siden havde et sprængt vandrør hjemme hos hende gjort dem til samboende. Han havde ikke sagt det til hende, men han trivedes med at have hende i huset.

Han tog to glas med sig og kastede igen et blik ud ad vinduet uden at se andet end sit eget spejlbillede. Et bredt og groft skåret ansigt med mørke øjne. Så vendte han ryggen til, gik tilbage til sofaen og satte sig ved siden af Suzanne.

I fjernsynet havde Thomas Rønningen fyldt sofaen med spændende gæ-

ster, som havde forskellige indfaldsvinkler til et fælles tema. Wisting kunne godt lide den slags programmer, hvor tunge temaer blev blandet med let underholdning. Han kunne også godt lide tv-værten. Thomas Rønningen havde en drenget charme og var i stand til at skabe en intim, personlig og tryg atmosfære foran kameralamperne. Han havde markeret sig som efterforsker. Stillede altid velformulerede og intelligente spørgsmål til gæsterne, og i stedet for at sætte sine interviewofre til vægs med kritiske spørgsmål, lirkede han afsløringer ud af dem ved bare at lade samtalen flyde.

Suzanne tog imod glassene og satte dem på bordet. Han rejste sig hurtigt igen og hentede en proptrækker. Inden han satte sig, kastede han igen et blik ud ad stuevinduet. Endnu et udrykningskøretøj var på vej i samme retning, som det forrige. Han kiggede automatisk på armbåndsuret og noterede sig, at klokken var 22.02.

"Jamen så tillykke!" sagde Suzanne og holdt glasset, mens han skænkede op.

"Hvad mener du?"

"Med sommerhuset," smilede hun og nikkede hen mod nøglen på bordet.

Wisting lænede sig tilbage i sofaen.

Dagen var begyndt på et advokatkontor i Oslo sammen med hans onkel, Georg Wisting.

Onkel Georg var 78 år og havde brugt det meste af sit voksne liv på at opbygge et ingeniørfirma med specialkompetence i energibesparelse. Wisting havde aldrig helt forstået, hvad det indebar, men vidste, at onklen havde udviklet og patenteret udstyr til desinficering og rensning af vand og luft.

Onkel Georg havde også gjort det til sin livsopgave at udfordre det etablerede, og han havde en indbygget aversion mod skatter og afgifter. Det havde ført til nogle omgang i retssystemet, som endte med bøder og betinget fængselsstraf.

Mødet på advokatkontoret handlede om Georg Wistings sidste vilje. Det handlede om, at staten ikke på nogen måde skulle tilgodeses efter hans død. Advokaten havde arv som sit speciale, og han havde opsat en nok så indviklet plan for, hvordan Georg skulle disponere over formuen, før han døde.

For Wistings vedkommende endte det med, at han blev siddende som ejer af et sommerhus på Værvågen uden for Helgeroa til en så kunstigt lav værdi, som lovgivningen tillod, så grundlaget for arveafgift skrumpede ind til et minimum.

Det gjorde ham til en holden mand. Ikke for det. Økonomien var ikke noget problem. Han tjente relativt godt, samtidig med at jobbet ikke gav ham tid til at have et højt forbrug. Og så var der de andre penge. Pengene efter Ingrid. Han og børnene havde fået en millionerstatning, da hun på en opgave for Norad, den norske organisation for udviklingssamarbejde, døde i Afrika for fire år siden. Pengene stod på en konto og voksede for hver måned. Han havde ikke orket at røre dem.

Han huskede tiden, da de var nygifte, og Ingrid var gravid med tvillingerne. Regningerne hobede sig op. Det skete, at de måtte samle flasker sammen og indløse pantet, når lønkontoen var tom sidst på måneden. Nu var han holdt op med at se på priserne, når han handlede dagligvarer.

Advokaten havde tilbudt at gennemgå hans privatøkonomi og lægge en plan, så skattebelastningen blev mindst mulig. Wisting havde takket nej.

Menneskene på skærmen lo ad et eller andet.

"Jeg misunder sådan nogle mennesker," sagde Suzanne og nikkede hen mod tv-skærmen.

Wisting nikkede, selv om han ikke var klar over, hvad slags mennesker, hun mente. Han holdt bare af at sidde i sofaen sammen med hende.

"Sådan nogle, som gør det, de har lyst til," fortsatte hun. "Sådan nogle, som tør satse. Som tør bryde med det faste og trygge og gøre noget nyt og spændende i stedet for. Sådan som hende Sigrid Heddal."

Wisting kastede et blik på skærmen. En kvinde på omkring de halvtreds snakkede med engagement om noget, hun kaldte Safe Horizon.

Suzanne så på ham. "Tænk, hun er over halvtreds, forlader en tryg stilling som projektleder i erhvervslivet og rejser til Addis Abeba for at arbejde som frivillig med forældreløse børn. Så har man mod."

Wisting nikkede. Han kunne lide denne side ved Suzanne.

"Tommy er også sådan et menneske."

Hun snakkede om Lines danske kæreste. For et år siden havde Tommy Kvanter sagt sin stilling op som steward på en fabrikstrawler, havde solgt lejligheden og var flyttet ind hos Wistings datter. Pengene fra sal-

get havde han investeret i et restaurantprojekt i Oslo sammen med nogle kammerater. Wisting mente, at Tommy var en drømmer. Det var ikke nødvendigvis en egenskab, han værdsatte.

Efter mødet med advokaten tidligere på dagen havde han og Suzanne spist middag på Tommys restaurant sammen med Line. Det var første gang, Wisting havde været der, og han forstod, at det drejede sig om mere end et spisested. Det var en restaurantejendom i tre etager, som gik under navnet Shazam Station, med natklub i kælderen, kaffebar på gadeniveau og restaurant på den øverste etage.

Tommy havde ansvaret for køkkenet og restauranten. Han havde ikke givet sig tid til at spise sammen med dem, men havde sørget for, at de fik en fire retters middag. Maden var god, det var ikke det. Men hvor var alle gæsterne en travl fredag eftermiddag? Det var kun en håndfuld af bordene, der var optaget, og tjenerne så ud til at have alt for lidt at bestille. Hvis det var sådan hver dag, så varslede det ilde for de penge, Tommy havde bundet i projektet.

Han havde aldrig rigtig forstået, hvad datteren så i Tommy. Ganske vist kunne han være både tænksom og vidende, og selv Wisting kunne se, hvor charmerende han var. Men han stolede simpelthen ikke på ham. Det drejede sig ikke engang om, at fyren havde en tidligere narkodom, eller at han kunne være både stædig og egoistisk. Wisting syntes bare ikke, at han virkede som den mand, hans datter burde satse sin fremtid på.

Nogle gange spekulerede han på, om hans skepsis bare skyldtes, at Line var hans datter, men det troede han egentlig ikke. Og de sidste gange, han havde set dem sammen, virkede det, som om Line også var begyndt at se nogle af Tommys svagere sider. Hun blev hele tiden irriteret over ting, han sagde og gjorde, og Wisting måtte indrømme, at det glædede ham at se, at hun ikke længere var helt så ukritisk.

"Hvis man ikke tør tage chancen for at prøve noget nyt, kan man heller ikke regne med at opnå noget," fortsatte Suzanne. "Og hvad kan man egentlig miste? Uanset hvor mange gange, man fejler, så lærer man noget nyt for hver gang. Og alle erfaringer er værdifulde. Både gode og onde."

En af gæsterne i tv havde fået et spørgsmål, som han ikke kunne svare på lige med det samme. I den stilhed, der opstod, kunne Wisting høre lyden af en politisirene langt borte.

Han tog glasset på bordet og blev siddende med det i hånden.

"Kunne du tænke dig at starte en restaurant?" spurgte han.

"Ja," svarede hun overrasket og smilede til ham. "Ikke lige netop en restaurant, men måske en lille kunstcafé. Livet føles for kort til at have det sådan, som jeg har det nu. Være på kontoret hver dag. Møder, budgetter, nedskæringer, projekter."

Suzanne var børneforsorgspædagog og havde i mange år arbejdet med unge, enlige asylansøgere. De sidste år var jobbet blevet mere og mere administrativt, og nu sad hun på et kontor uden kontakt med de børn, hun ønskede at hjælpe.

"Hvad skal den hedde?" spurgte han og satte glasset fra sig uden at have drukket af det.

"Hvad mener du?"

"Hvis du har drømt om at åbne en café, så har du sikkert også tænkt på et navn."

Hun rystede på hovedet.

"Noget andet end Shazam Station måske?"

Hun smilede.

"Det er faktisk et morsomt navn."

"Synes du?"

"Shazam er et trylleord. Det er persisk. Sesam på norsk. Sesam, sesam."

"Sesam Station?"

Hun lo. Ved øjnene og mundvigene strålede der et fint net af rynker ud over tindingerne og kinderne. De nøddebrune øjne fangede skinnet fra stearinlysene på bordet. Det gav hende et helt eget, strålende blik.

Wisting rakte ud efter vinglasset, men nåede ikke at fange det, før telefonen ringede. I displayet kunne han se, hvem som ringede, nemlig OPERA, den interne forkortelse for politiets operationscentral.

Han svarede kort. Betjenten, der ringede, præsenterede sig på samme måde.

"Der har været indbrud i flere sommerhuse ude på Gusland."

Wisting tav. Han forstod, at det ikke var alt.

"I et af sommerhusene er der fundet en død mand."

·3·

William Wisting smækkede bildøren bag sig og trak jakkeopslagene sammen i halsen.

Foruden to civile køretøjer stod der en ambulance og to biler fra ordenspolitiet på den trange parkeringsplads.

Aftenen var kold. Hans åndedræt dannede et tyndt slør af hvid tåge foran hans ansigt. Han hørte lyden af bølgerne, som steg og sank i det fjerne. Fugtig vind fra havet strøg ind over land og bar små saltkorn med sig.

Han gik hen mod enden af parkeringspladsen, hvor en sti førte ind i kratskoven. Efter halvtreds meter åbnede det vidtstrakte kystlandskab sig. De blankskurede kystklipper gik i ét med det sorte hav. Lyset fra fyret på en af øerne strejfede ind over land og glitrede i den urolige vandflade.

Helt nede ved havet så han konturerne af et sommerhus. Det lyste svagt fra et par af vinduerne. På forsiden flakkede lyset fra flere lommelygter gennem mørket. Så hørte han lyden af en generator, der blev startet, og forsiden af sommerhuset blev badet i lys. Han kunne se politiets røde og hvide afspærringsbånd, som vred sig i vinden. Det blinkede i refleksbånd på politiuniformerne, og han kunne høre den dæmpede lyd af radiosendere, telefoner og lavmælte samtaler. Overalt omkring dem rådede efterårets mørke, stjerneløst og koldt.

Wisting bøjede hovedet mod den hårde vind og gik videre. Utallige gange var han blevet kaldt ud på lignende opgaver. Men alligevel blev mødet med et gerningssted aldrig rutine. Og han blev aldrig immun over for synet af raseret hud, døde mennesker eller den bundløse fortvivlelse hos pårørende. Alt for mange gange havde han set resultatet af sanseløs vold, mere brutal og nådesløs for hver gang. Det var tanker, som konstant vendte tilbage, og som fyldte ham med tungsind og gjorde ham indesluttet og irritabel.

Han mødte to ambulancefolk på stien ned mod gerningsstedet. De gik

ham tomhændet i møde. Ansigterne var præget af alvor, og de hilste kun med et kort nik, da de gik forbi hinanden.

Den politimand, der var udpeget til operativ indsatsleder, løftede afspærringsbåndet og slap ham ind. Indgangsdøren til sommerhuset stod åben. Dele af karmen var splintret ved indbruddet. Han kunne se den dødes ben lige indenfor. Store støvler med klumper af ler under sålerne.

Han fik en kort orientering, som ikke indeholdt noget nyt i forhold til, hvad han havde fået at vide i telefonen femogtyve minutter før.

Espen Mortensen var kommet før ham. Den unge kriminaltekniker var ved at tage en hvid kedeldragt på.

"Kommer du med ind?" spurgte han.

Wisting nikkede, men nøjedes med at tage gummiovertræk uden på skoene, inden han fulgte efter op ad trappen.

Indbrudsværktøjet havde efterladt tydelige spor omkring låsen. Flosset træværk strittede i alle retninger, og beslaget i dørkarmen var revet løs. På stentrappen lå der store dråber af blod. Op over dørfyldningen var der udtværede pletter, som om nogen havde støttet sig til den med en blodig hånd.

Espen Mortensen tog et par oversigtsbilleder, inden han gik videre. Wisting fulgte efter ind i den trange gang. Betjenten, der havde taget imod ham, blev stående tilbage udenfor.

Offeret var en mand. Han lå på maven, i en underlig forvreden stilling. Den ene arm lå under kroppen, mens den anden pegede lige ud til siden. Den tykke, sorte handske var fuld af blod. De snavsede støvler nåede ham næsten til knæene. På overkroppen havde han en sort sweater. Over hovedet havde han en sort elefanthue.

Wisting gik rundt om den døde.

En sø af blod havde bredt sig ud under kroppen og var flydt hen over trægulvet. Han måtte tage lange skridt for at undgå at træde i det.

Hovedet lå vendt om mod siden. Den sorte hætte, der skjulte ansigtet, havde en lang flænge foran, omtrent midt på panden. Blege hudfolder hang ud til hver side, og splinter fra kraniet stod ud fra det åbne sår.

Udenfor gav en af politihundene et skarpt bjæf, ivrig efter at komme i gang med eftersøgningen. Wisting bøjede sig ned og støttede hænderne mod knæene.

Øjnene inden for de små åbninger i masken på manden foran ham var vidåbne, og øjeæblerne bulnede ud. Læberne var trukket tilbage, som om han fortsat gispede efter luft.

Wisting blev siddende og betragtede den døde i næsten et minut, inden han rejste sig og så sig om. Blodet var sprøjtet ud og havde lavet abstrakte mønstre op ad panelerne på væggene. Flere steder var der rester af et blodigt håndaftryk, på samme måde som på døren. Det så ud, som om manden havde støttet sig dertil, før han segnede om.

Fra søen på gulvet gik der et par klæbrige fodspor hen mod døren. Den, der havde vært her, havde trampet i blodet, før han var løbet fra stedet.

"Hvem fandt ham?"

Wisting råbte spørgsmålet ud til betjenten, der stod neden for trappen.

"Naboen," oplyste han og pegede op mod et sommerhus, der lå længere oppe i terrænet. "Der har også været indbrud deroppe."

"Var han indenfor?"

Betjenten rystede på hovedet.

"Han kom ikke længere end op til det øverste af trappen."

Wisting blev stående tavs i et forsøg på at danne sig et helhedsindtryk. Samtidig var han opmærksom på detaljer, der kunne blive afgørende for det videre arbejde.

Det var som regel noget, han var god til. Det første indtryk fra et åsted kunne ofte, på grund af hans årelange erfaring fra efterforskningsarbejde, få et spinkelt fletværk af en teori til at forme sig.

Et gerningssted var som et kunstværk. Hver eneste lille detalje i billedet, fra det enkelte penselstrøg til det færdige værk, røbede noget om, hvem maleren var.

Hans blik søgte ind over den oplyste stue. Sommerhuset var stilfuldt indrettet med en blanding af moderne og antikke møbler. Farverne var rene og lyse og stod godt til hinanden.

Sporene efter indbrudstyvene var tydelige. Skuffer og skabe var åbnet. Fra et lavt bord henne i et hjørne hang der kun nogle løse ledninger tilbage, der hvor tv-apparatet havde stået, og flere steder på væggene var der kun lyse felter, hvor der havde hængt kunstværker.

Wisting vendte igen blikket mod den døde, sukkede og rystede opgi-

vende på hovedet. Han kunne ikke få det til at hænge sammen, men var ikke i stand til at sætte ord på, hvad det var, der ikke stemte.

"Er der fundet slagvåben?" spurgte han.

Espen Mortensen rystede på hovedet og sendte spørgsmålet videre til betjenten, der ventede udenfor.

"Hundepatruljen søger nu," orienterede han.

"Hvad med indbrudsværktøj?" ville Wisting vide og pegede hen på den ødelagte dørkarm.

Mortensen rystede på hovedet.

"Det kan være drabsvåbnet," mente han. "Retsmedicinerne kan sikkert sige noget mere, men det ligner et hug med et spidst redskab. Et brækjern, for eksempel."

"Tror du ikke, han er indbrudstyven?" spurgte Wisting og nikkede hen mod manden med elefanthuen, som lå imellem dem.

"Måske blev han overrasket og fik frataget brækjernet?" Wisting rystede tvivlende på hovedet. Der var ikke noget, der tydede på, at der havde været kamp, ud over det dødelige slag. To små malerier hang pænt på væggen. Et par løbesko stod opstillet ved døren. To vindjakker hang på en knagerække. Heller ikke længere inde i huset var der andre ødelæggelser end dem, Wisting tidligere havde set på indbrudssteder.

"Og hvor er tyvegodset?" spurgte han og tog nogle skridt længere ind i det luksuøse sommerhus.

"Måske kom han tilbage for at tage en ny runde?" foreslog betjenten, der stadig stod udenfor. "Måske kom han tilbage for at hente mere."

"Måske," mumlede Wisting og blev eftertænksom. "Hvem er det egentlig, der ejer sommerhuset?"

"Er der ingen, der har fortalt dig det? Det er Thomas Rønningen."

"Tv-kendissen?" spurgte Wisting og blev stående og stirrede på liget.

Den anden nikkede.

·4·

Wisting overlod gerningsstedet til Mortensen og gik ud på den åbne plads foran sommerhuset. Det var begyndt at regne igen. Vandet dryppede fra bræmmen på uniformshuen på betjenten, der havde det operative ansvar.

"Hvilke andre sommerhuse har der været indbrud i?" ville han vide.

Betjenten vendte sig mod nord og pegede op mod sommerhuset, der lå længere oppe. Konturerne af det tegnede sig mod den mørke himmel, og Wisting kunne se, at det lyste fra vinduerne. På en forhøjning stod der en flagstang med en vimpel, der piskede i blæsten.

"Ejeren hedder Ove Bakkerud. Det var ham, der varskoede os. Han kom herned fra Oslo for en times tid siden og opdagede, at han havde haft indbrud. Så gik han ned for at se til nabohusene og fandt liget."

Wisting strøg hånden hen over sit regnvåde ansigt.

"Hvem ellers?"

Betjenten fandt en notesblok frem og vendte ryggen til vinden.

"Jostein Hammersnes." Han pegede over Wistings højre skulder. "Han har et sommerhus henne på næsset og ringede til politiet og anmeldte indbruddet omtrent samtidig med, at vi fik melding om ligfundet. Der kan godt være flere, men det er de to, vi kender til. Vi går fra hus til hus nu."

"Hvad har I gjort ved sommerhusene?"

"Vi har afspærret dem."

Wisting nikkede. De havde mindst tre gerningssteder, der kunne sættes i forbindelse med hinanden. Det gav dem mindst tre gange så stor mulighed for at finde spor efter gerningsmanden. Det var et sjældent godt udgangspunkt.

"Vi har indkaldt kriminalteknikere fra resten af politikredsen," fortsatte indsatslederen, som om han vidste, hvad Wisting tænkte."

"Hvad med ejerne?"

“Vi er i gang med at indlogere dem på et hotel inde i Stavern. I kan afhøre dem der i morgen tidlig.”

“Er der nogen af dem, der har set noget?”

Den anden rystede på hovedet og skulle til at sige noget, men de blev afbrudt af hundegøen ikke langt derfra. Samtidig skrattede det i hans øreprop. Han løftede hånden og trykkede den længere ind for at høre bedre.

“Hundepatruljen har fået en markering mod øst. De har fundet en mobiltelefon i sporet,” forklarede han. “De spørger, hvad de skal gøre med den.”

“Marker stedet og lad os få den hertil,” sagde Wisting.

Indsatslederen gav beskeden videre. Lidt efter kom en ung betjent løbende med telefonen, forseglet i en bevispose af klar plastik.

“Der er lidt batteri igen,” oplyste han og gav den til Wisting. “Du må hellere aflæse den, før den bliver tom. Ellers skal vi måske have en pinkode for at få den åbnet igen.”

Wisting tog imod posen. Gennem plastikken fandt han tasten, der gav lys til displayet. Det var en Sony Ericsson, og han var fortrolig med menuvalget. Han fandt frem til opkaldsloggen. Den var tom. Ingen udgående eller indgående opkald. Han trykkede sig tilbage til hovedmenuen og fandt frem til tekstbeskederne. Der lå kun én besked i indbakken, modtaget klokken 16.53. Alt, hvad den indeholdt, var tal: *20.30*.

Sms’en var sendt fra et nicifret udenlandsk nummer.

I mappen for sendte sms’er lå der to beskeder til det samme nummer. Den første var sendt klokken 16.54. *O.k*. Den næste var sendt klokken 20.43: *I am here*.

Wisting gennemlæste de andre mapper, men de tre sms’er var alt, hvad der var lagret. Han tolkede det sådan, at *20.30* var besked om et klokkeslæt. Det var besvaret med *o.k*. Derefter sendte ejeren af mobiltelefonen en melding om, at han var på det aftalte mødested. *I am here*.

“Jeg tager den med ind og lægger den til opladning,” sagde Wisting og lagde telefonen i jakkelommen. “Måske kommer der flere beskeder i løbet af natten.”

Et vindstød fik Wisting til at skutte sig. Han kastede et blik rundt i nattemørket. Sorte kystklipper og klynger af forblæste fyrretræer og ene-

bærkrat, som vred sig i blæsten. Det var ikke mere end knap tre timer siden det skæbnesvangre møde, som var endt med, at en mand lå død tilbage. Den anden kunne stadig være herude et sted.

"Vi får helikopterstøtte", oplyste indsatslederen, som måtte have gjort sig de samme tanker.

"Godt," nikkede Wisting. Han havde ikke tænkt sig at vente. Han ville hjem og skifte til tørt tøj, og så måtte han ind på kontoret og få sat maskineriet i gang.

Han gik samme vej tilbage, som han var kommet. Oppe ved parkeringspladsen havde der samlet sig en gruppe journalister. En af fotograferne rettede kameraet imod Wisting og fik et billede af et furet og bestemt ansigt. Da han åbnede bildøren, hørte han lyden fra helikopteren. Den kom i lav højde ind fra øst. Lyskasteren svævede hen over landskabet, og journalisterne fik noget andet at rette deres opmærksomhed imod.

Han krængede den våde jakke af sig og smed den ind på passagersædet, før han satte sig bag rattet og startede bilen. Lygterne skar gennem nattemørket og oplyste den tætte løvskov, der indhegnede den smalle grusvej.

Pludselig var der et eller andet, der ramte forruden med et smæld. Wisting huggede bremserne i, og bilen skred hen over gruset på blokerede hjul. Stænk af blod og sorte fjer var smurt ud over forruden. Han måtte have ramt en fugl. Han sprøjtede sprinklervæske på og lod vinduesviskerne fjerne snavset.

Han startede op igen, men havde ikke kørt mange meter, før bilen igen blev ramt af en fugl. Han så den som en sort bold gennem luften, inden den ramte kølerhjelmen og forsvandt op over frontruden.

Han fulgte den halvdårlige vej videre. Efter nogle hundrede meter endte den ved hovedvejen mellem Helgeroa og Stavern.

Der lå et tyndt tågeslør over den mørke asfalt. Regnvåde løvfaldsblade hvirvlede i blæsten, klistrede til forruden og blev liggende i klemme under vinduesviskerne.

Hundrede meter længere fremme fangede hans blik en bevægelse i vejkanten. Han sagtnede farten. Det var en mand. Han kom gående hen imod ham på modsatte side af vejen. Skridtene var usikre. Han tog en hånd op for ansigtet mod de blændende billygter.

Wisting blændede automatisk ned. Samtidig tog manden sig til brystet med den ene hånd og faldt om.

Wisting kastede et blik i bakspejlet, før han standsede bilen og gik ud. Vejstrækningen lå øde hen med sortpløjede marker på begge sider.

Manden lå urørlig.

Wisting bøjede sig ned ved siden af ham og lagde hånden på hans skulder.

"Har du det godt?" spurgte han.

Han fik ikke noget svar og tog fat i ham for at vende ham rundt.

Pludselig vendte manden ansigtet om mod ham. Det var, som om hans blik havde en tynd hinde af trods over sig, der skjulte angst og rædsel. En knytnæve skød ud og ramte ham midt i ansigtet.

Wisting vaklede. Så kom der et par hurtige slag, inden manden igen var på benene. Wisting rakte en arm ud og holdt ham tilbage. Manden vred sig løs og slog igen, men uden at ramme. Wisting rettede sig op, dukkede sig for et nyt slag og slog tilbage. Hans knytnæve traf manden i mellemgulvet. Han bukkede sammen og gispede efter luft. Wisting kastede sig mod ham i et forsøg på at få manden bragt ud af balance, men blev mødt af en serie slag. Et af dem ramte hagepartiet. Hans tænder skar sig ind i læberne. Munden fyldtes med blod, og han sank ned på knæ.

Manden spurtede hen mod bilen, slængede sig ind bag rattet, gav gas og accelererede med voldsom fart lige hen mod Wisting. Lygterne blændede ham. Han kastede sig til siden, rullede væk fra vejbanen og blev liggende. Efter nogle sekunder havde øjnene vænnet sig til mørket. Omgivelserne trådte frem i forskellige nuancer af gråt, og han nåede at se de røde baglygter på sin bil forsvinde i et sving.

Han stablede sig på benene, spyttede blod og bandede. Mobiltelefonen lå i bilen.

I det fjerne kunne han høre motorlyden fra helikopteren, der fløj på eftersøgning ude ved kysten.

Han spyttede igen, så sig tilbage og prøvede at huske, hvor det nærmeste hus lå. Så bestemte han sig for at begynde at gå i samme retning, som bilen var kørt.

Ti minutter senere dukkede der lys op fra en landbrugsejendom. Han satte tempoet op og småløb det sidste stykke vej.

Det var et hvidt stuehus i to etager med en bred trappe, en rødmalet lade og et par udhuse. Midt på gårdspladsen stod en gammel eg med stor trækrone.

Nogle heste inde i ladebygningen vrinskede og flyttede uroligt på sig, da de vejrede ham.

Øverst på trappen sad en grå og hvid kat. Den stirrede på ham med gule øjne og skød ryg, inden den samlede en spidsnæbbet, sort fugl op fra dørmåtten og stak af med den mellem tænderne.

Døren var blåmalet. Et stort keramikskilt på den ene karm, oven over ringeklokken, fortalte, hvem der boede der. Wisting trykkede ringeklokken ind og tog sig til ansigtet, mens han ventede. Det gjorde mest ondt, når han rørte ved det.

Så gik der en dør inde i huset, og bag det riflede glas kunne kan se en bevægelse i mellemgangen.

En mand med tykt, rødt skæg åbnede døren. Han blev stående i den brede døråbning og betragtede Wisting.

"Det er fra politiet," forklarede Wisting og fumlede et øjeblik i bukselommerne, før han kom i tanker om, at hans legitimationskort lå i tegnebogen, der forsvandt med bilen.

Manden nikkede og tog et skridt tilbage for at lukke ham ind. Wisting havde været fremme i medierne i så mange sager, at de fleste i distriktet vidste, hvem han var.

"Hvad er der sket?" ville manden vide og lukkede døren efter ham.

Wisting gav sig ikke tid til at forklare.

"Jeg er nødt til at låne en telefon," sagde han kun.

Manden tog en mobiltelefon op af lommen.

"Du ser ikke godt ud," kommenterede han. "Vil du låne badeværelset?"

Wisting rystede på hovedet, tog mobiltelefonen og trykkede nummeret på operationscentralen. Han var kort og koncis i sin beskrivelse af, hvad der var sket.

Manden med skægget stod med store øjne og lyttede, og da Wisting afsluttede samtalen, spurgte han venligt, om der var noget, han kunne hjælpe med.

Wisting tænkte sig om.

"Har du en bil?"

Manden nikkede og greb ud efter sin jakke.

"Den står inde i loen."

Wisting fik manden til at køre sig hjem. Han havde heller ikke nøglerne til huset, kom han i tanker om. De sad i nøgleknippet sammen med bilnøglen. Han manglede også adgangskortet til politigården. Det lå sammen med legitimationskortet i tegnebogen.

Han måtte ringe på hjemme hos sig selv. Suzanne lukkede forsigtigt døren op.

"Herregud," stønnede hun og tog ham i armen. "Hvordan er det, du ser ud?"

"Det er idiotisk," svarede Wisting og måtte smile for første gang.

Han gik ud på badeværelset og krængede det våde og blodstænkede tøj af sig, samtidig med at han forklarede, hvad der var sket.

"Kan du finde noget andet tøj frem til mig?" spurgte han og gik ind under bruseren.

Hun nikkede og begyndte at samle hans snavsetøj sammen.

"Du må ikke vaske det," udbrød han og åbnede for vandet. "Hæng det til tørre. Noget af blodet kan være fra ham."

Vandet blev hurtigt varmt. Han lukkede øjnene og lænede sig bagover mod vandstrålerne.

"Du burde tage en tur på skadestuen," mente Suzanne.

Han tørrede en stribe damp af glasdøren og så ud på hende.

"Vi får se," svarede han. "Kan du ringe efter en taxi?"

"Lad i hvert fald mig se på det, inden du tager af sted."

Han protesterede ikke og gjorde sig færdig i badet. Hun rakte ham et håndklæde fra skabet og gik ud for at hente forbindskassen.

Da hun kom tilbage, blev han stående nøgen foran hende, mens hun undersøgte hans ansigt.

"Tror du, det var ham?"

"Hvem mener du?"

"Altså drabsmanden." Hun pressede vat med desinficerende salve mod såret. Det antiseptiske middel sved. "Tror du, det var ham, du sloges med?"

Hun stillede det samme spørgsmål, som han allerede havde stillet sig selv.

“Jeg ved det ikke,” svarede han og tav, mens hun gjorde sig færdig.

“Du har et snit, som ikke ser særlig rart ud,” sagde hun og fandt et lille plaster frem. “Men jeg tror, det går sådan.”

Han kyssede hende til tak. Hun strøg med hånden hen over hans brystkasse og ned over maven, som en påmindelse om, hvad han gik glip af. Han smilede, kyssede hende igen og begyndte at tage det tøj på, hun havde fundet frem.

“Har du ringet efter en taxi?” spurgte han.

“Jeg kan køre dig,” sagde hun. “Jeg har ikke drukket noget, efter at du tog af sted.”

·5·

Nils Hammer var mødt på politigården en halv time tidligere og lukkede Wisting ind.

Hammer var en stor mand, omkring fem centimeter højere end Wisting, med et tungt ansigt. Han gik for at være en enspænder, men var en dygtig efterforsker, som tog sit arbejde alvorligt. Han var udholdende. En uundværlig egenskab for en efterforsker. Hammer brokkede sig aldrig, gik altid intenst op i arbejdet. I lighed med ham selv kunne Hammer blive nærmest besat af at løse en sag. De havde tilbragt utallige nattetimer sammen på politistationen, med store plancher, teorier og sur kaffe. Det var årsagen til, at Nils Hammer altid var blandt de første, Wisting bad om, når der skulle sammensættes en efterforskningsgruppe.

"Torunn er på vej," oplyste han.

Han lugtede svagt af øl, når han snakkede, men han var ikke synligt beruset. Der var flere, som havde måttet ændre planerne for fredag aften.

"O.k.," nikkede Wisting. Det var betryggende, at også Torunn Borg ville være med i den indledende fase. Hun var effektiv, grundig og fagligt stærk. "Vi tager et møde, når hun kommer."

"Jeg har sat en eftersøgning i gang efter din mobiltelefon," fortsatte Hammer og gik foran ham op ad trappen til efterforskningsafdelingen.

Wisting havde ikke tænkt så langt. Hans mobiltelefon udsendte hele tiden telesignaler. Telefonselskabet kunne via basestationerne pejle sig frem til, hvor den befandt sig. Tanken gjorde ham både entusiastisk og optimistisk.

"Den er et sted her i byen," fortsatte Hammer. "Telenor er i gang med det, og de kobler enkelte master ud for at få en mere nøjagtig position."

"Hvornår kan vi forvente et resultat?"

Hammer trak på skuldrene.

"Om et kvarter eller tyve minutter, måske. Vi må bare håbe, at bilen ikke er i bevægelse."

Wisting takkede og gik ind på sit kontor. Han tændte computeren. Den skulle bruge nogle minutter til at koble sig på. I ventetiden var der to telefonsamtaler, han måtte tage. Det første nummer, han tastede, var til Christine Thiis. Hun var nyansat jurist, efter at Audun Vetti var steget i graderne og havde forladt politigården.

Hun var en højt profileret forsvarsadvokat fra Oslo, men var hoppet af karrieren og flyttet fra storbyen. Hun havde været den klart bedst kvalificerede ansøger og havde takket ja til et langt dårligere betalt job som politiinspektør. Nu var hun også jourhavende og blev automatisk ansvarlig for den efterforskning, der lå foran dem.

Christine Thiis svarede efter ét ringesignal.

"Jeg har forsøgt at få fat i dig," sagde hun. Tonen var anstrengt, let irriteret. "Jeg må have at vide, hvad der sker."

Wisting rømmede sig og brugte tre minutter på at redegøre for sagen. Han kunne se hende for sig, mens han snakkede. Lidt rød i kinderne af ophidselsen, med årvågne, brune øjne.

"Er du okay?" ville hun vide, da hun havde hørt hele historien.

"Javist," forsikrede Wisting.

Han kunne høre, at hun bladede i papirer. Hun havde sikkert gjort notater, mens han snakkede.

"Hvad har vi at gå efter?" ville hun vide.

"Foreløbig har vi ikke noget konkret, men det er endnu meget tidligt."

"O.k. Jeg kan ikke tage herfra nu. Børnene sover, og jeg kan ikke lade dem være alene."

"Vi får brug for en jurist herinde," sagde Wisting. "Vil du have, at jeg skal høre, om der er andre, der kan tage ansvaret for sagen?"

"Nej." Svaret kom kontant. "Jeg har ringet til min mor. Hun kommer fra Lillestrøm og er her om nogle timer. I mellemtiden vil jeg have, at du skal holde mig orienteret pr. telefon."

Wisting forsikrede hende om, at han ville ringe, hvis der skulle ske noget dramatisk, og afsluttede samtalen.

Den næste, han måtte se at komme i kontakt med, var Thomas Rønningen. Han tog det for givet, at den kendte tv-vært havde hemmeligt nummer, og ringede i stedet til NRK. Han præsenterede sig og forklarede, at det var af afgørende betydning, at han fik kontaktinformation

til Thomas Rønningen.

Kvinden, der havde nattevagt ved omstillingen, lød til at være erfaren. Hun beklagede, at hun ikke havde noget telefonnummer til ham, men bad ham vente. Han kunne høre, at hun arbejdede på et tastatur.

"Jeg har mobil og e-postadresse til hans agent, Einar Heier," oplyste hun. "Vil du have det?"

"Lad mig få telefonnummeret."

Hun læste et nummer op.

"Tak. Det program, der blev sendt i aften, ved du, hvornår det blev optaget?"

"Det var en 'live on tape'-optagelse."

"Hvad vil det sige?"

"Tidligere indspillede vi programmet dagen før, men det betød, at vi mistede lidt af aktualiteten. Nu bliver programmet optaget fire timer før programstart og sendes uredigeret."

Wisting regnede i hovedet.

"Så det vil sige, at optagelsen var færdig ved 18-tiden?"

"Det stemmer." Hun gjorde et ophold. "Er det her noget, som du skal snakke med nogle sikkerhedsansvarlige om?"

"Nej da. Ellers ringer jeg tilbage senere."

Han afsluttede samtalen og tastede nummeret til agenten. Han svarede i en påtaget hyggelig tone.

Wisting præsenterede sig igen og bad om at få kontaktinformation til Thomas Rønningen.

"Du kan få et mobilnummer af mig, men det er ikke sikkert, at du får noget svar."

"Ikke det?"

"Jeg plejer altid at ringe til ham efter en udsendelse og fortælle, hvad jeg synes om programmet, men i aften svarede han ikke."

Wisting kiggede ud ad vinduet, mens han snakkede. Han kunne se en helikopter komme i lav højde ind over fjorden.

"Hvornår har du sidst snakket med ham?" spurgte han.

"I går. Må jeg spørge, hvad det drejer sig om?"

"Der har været indbrud i hans sommerhus ved Helgeroa."

"Javel. Så vil han nok blive taknemlig for, at du ringer." Agenten læ-

ste nummeret op. "Hvis han ikke svarer, så send en sms i stedet for eller indtal en besked."

"Tak skal du have."

"Er der eventuelt noget, jeg kan hjælpe med? Noget praktisk i forbindelse med indbruddet?"

"Ikke foreløbig. Nu har jeg dit nummer."

Udenfor blev helikopteren hængende i luften. Lyskeglen var rettet mod området i den indre havn. Afventende.

Wisting tastede Thomas Rønningens nummer, inden han rejste sig og gik hen til vinduet. En automatisk telefonsvarer blev koblet på med det samme. Wisting afbrød og lagrede nummeret.

Nils Hammers stemme over samtaleanlægget brød stilheden i rummet:

"*De har sporet din telefon. Den skal være ude på Revet.*"

Helikopteren udenfor lagde sig om på siden og drejede mod øst. Revet var oprindelig en sandbanke mellem elven Lågen og Larviksfjorden, men i dag var det et betydeligt industri- og havneområde, der lå som en tarm ud i havet. Der var mange steder, hvor det var muligt at skjule et køretøj, men samtidig var der kun én vej ud derfra.

"*Vi sætter en afspærring op ved kanalkajen*," oplyste Hammer.

Wisting slap helikopteren med blikket og blev i stedet stående og stirrede på sit eget spejlbillede i vinduet. Regnvandet forvred konturerne i hans ansigt og gjorde ham til en fremmed. Øjenlågene gled i. Han holdt øjnene lukket og forsøgte at samle tankerne.

Det her var den første store efterforskningsopgave, efter at han var kommet tilbage efter en længere periode med sygemelding. Han havde altid oplevet arbejdet som udfordrende og inspirerende, men sidste sommer havde han følt sig utilpas. Den stadig øgede arbejdsmængde blev fordelt på stadig færre resurser. Det var en konstant overbelastning, som til sidst endte i fysisk og mental udmattelse.

Han havde været væk fra jobbet i tre måneder. Da han kom tilbage, havde han forstået, at han ikke var uundværlig, og han havde været i stand til at overlade mere ansvar og flere opgaver til de andre.

Nu stod han og mærkede på følelsen i kroppen. Om han var klar til dette? Så bestemte han sig. Han tog jakken, der hang over stoleryggen, med sig og gik med bestemte skridt hen mod døren.

·6·

Regnen slog mod forruden, da Wisting kørte ud fra politigaragen. En grå strøm. Han satte vinduesviskerne i gang. Regndråberne blev skubbet bort, kom tilbage, forsvandt igen.

Vandet løb langs fortovskanterne og dannede små søer, der hvor kloakkerne ikke kunne klare presset.

Han kørte ned ad Prinsegata og til venstre i lyskrydset ved jernbanestationen. Gaderne lå tomme, indhyllet i et fugtigt slør.

Køreturen til Revet tog ikke mere end tre minutter. Han blev standset af en vejspærring. To politibiler var kørt frem med front mod hinanden. Foran dem stod der endnu en politibil.

En politimand i regntøj kom over til ham. Hans arme hvilede mod maskinpistolen, som hang hen over brystet.

Wisting rullede bilruden ned. Betjenten hilste genkendende med to fingre til huen.

"Noget nyt?" spurgte Wisting.

Betjenten rystede på hovedet. Tæpper af regn fejede hen over industriområdet. Helikopteren arbejdede i brede cirkler.

I bakspejlet så Wisting lygterne fra en bil. Betjenten rettede sig op og kiggede i samme retning. En lille, rød Golf standsede bag ham, og Garm Søbakken fra lokalavisen sprang ud.

"Hvad sker der?" spurgte han og stillede sig op i regnen.

Den uniformerede betjent svarede ikke. Journalisten henvendte sig til Wisting.

"Vi leder efter en stjålet bil," forklarede han.

"Med helikopter og våben?"

Betjenten med våbnet gik tilbage til afspærringen. Wisting nikkede. Han burde have skrevet en pressemeddelelse, før han kørte derud, men han regnede med, at lederen på operationscentralen allerede arbejdede med sagen. Presset fra medierne ville blive enormt, efterhånden som de

få detaljer, de havde, blev kendt. Nyhedsredaktionerne kunne næsten ikke ønske sig mere. En kriminalsag kombineret med kendisjournalistik.

"Der kommer en pressemeddelelse," sagde han og rullede igen vinduet op.

Han plejede ellers ikke at være så afvisende, men vidste heller ikke, hvordan han skulle forklare den situation, de befandt sig i. Det, at en formodet drabsmand var sluppet bort ved at stjæle bilen fra den politimand, der ledede efterforskningen, fik hele sagen til at fremstå som klodset.

Journalisten fra ØstlandsPosten hævede et kamera og rettede det mod afspærringen. Wisting kunne se, at det var et godt motiv, med helikopteren i baggrunden.

Pludselig styrtede den store maskine som en falk, der dykker mod byttet, før den steg op igen og blev hængende i luften med lyskasteren pegende lodret ned under sig.

Helikopterpiloten kaldte politifolkene på jorden: "*Fox 05, dette er Heli.*"

"*Fox 05*," skrattede det på politikanalen.

"*Vi har en aktuel bil i spotlyset. Termokamera viser, at motoren er varm. Ingen tegn til mennesker.*"

"*Modtaget. Vi kan se, hvor den er.*"

En af bilerne ved afspærringen startede. Wisting sprang ud, løb over til den og satte sig ind på bagsædet.

Manden bag rattet vendte sig om mod ham og nikkede. Så satte han bilen i bevægelse og kørte hen mod lyskeglen fra helikopteren.

De kørte forbi terminalbyggeriet til Color Line og ud mod containerhavnen. Lygtepælene langs den brede vej stod med gule cirkler af lys rundt om sig i regnen.

Bilen stod på en åben plads, ind mod en trolje med stenblokke, der skulle udskibes. Vindstødene jog vandet horisontalt hen over asfalten. Wisting stirrede mod sin bil. Den så helt forladt ud.

Fra den anden side kom en politibil, som havde patruljeret inde på området. Den standsede 20 meter fra Wistings bil, og tre mænd steg ud. Korte beskeder blev sendt over radiokanalen. De gik med hævede våben frem mod bilen, mens de to politimænd fra bilen, som Wisting sad i, dannede en slags dækning.

De konstaterede hurtigt, at der ikke befandt sig nogen i selve bilen. En af mændene stillede sig op med våbnet rettet mod bagsmækken, mens en anden åbnede den inde fra bilen. Derefter skrattede beskeden: "*Klaret*."

En af mændene i den anden politibil tog en hund ud, mens Wisting gik hen til bilen for at tilse den. Hans våde jakke lå på passagersædet. Han åbnede døren og tog den ud. Under den lå bevisposen med mobiltelefonen, der var fundet ude i sommerhusområdet. Han tog den op. Der var stadig lidt batteri på den, men ingen nye beskeder eller opkald.

En af politimændene rettede en stavlygte ind på førersædet.

"Hvad gør vi med bilen?" spurgte han.

Wisting kastede et blik ind i den. Nøglerne sad i tændingen. Stoffet på det lyse førersæde var snavset af mudder og ler.

"Vi må bugsere den ind og undersøge den teknisk. Sørger du for det?"

Den anden nikkede, mens lysstrålen gennemsøgte bilen.

"Har du skadet ham?" spurgte han og pegede med lygten mod nogle mørke pletter på sædet.

Wisting rystede på hovedet og gik rundt om bilen.

"Ikke nævneværdigt," svarede han.

"Det ligner blod," mente den anden.

Wisting rekonstruerede det, der var sket, for sig selv. Det havde været skuespil, da manden faldt om. Han havde haft mørkt tøj på og handsker. Der var ikke noget, der kunne tyde på, at han var skadet. Kun i den korte slåskamp havde han fået et glimt af hans ansigt, og det var kun hans blik, der havde fæstnet sig i hukommelsen. Han havde set dødsens angst ud. Panisk.

"Jeg undrer mig over, at han kørte herud," sagde betjenten og afbrød Wistings tankerække. "Han må være blevet samlet op af nogle andre."

Helikopteren over dem steg og fortsatte med at søge. Wisting nikkede, slog jakkekraven op og gik hen mod tjenestebilen. Dette spor var ved at blive koldt.